

Arrest

nr. 134 353 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 8 oktober 1981.

Op 12 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van S.C, van Belgische nationaliteit.

Op 18 april 2014, met kennisgeving op 22 april 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2013 werd ingediend door:

Naam: S.N. (...)

Voornamen: E.J. (...)

Nationaliteit: Honduras

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: T

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- loonfiches van SPRL P.N. (...) voor de maanden september 2013 en november 2013: uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt heden niet over toereikende bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België € 1000 bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al ver onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel haarzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Aangezien aan bovenstaande niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40; 40bis, § 2, 1°; 40ter; 42, § 1, alinea 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt onder meer als volgt:

"1.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van art. 42, § 1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"(...)"

De bestreden beslissing luidt echter als volgt:

(...)

Uit deze motivering blijkt duidelijk dat verwerende partij geen behoefteanalyse heeft verricht, zoals voorzien in voormeld wetsartikel.

Nochtans dient DVZ - i.e. een verplichting - dit te doen indien niet werd voldaan aan de voorwaarden betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerster heeft echter nagelaten deze wettelijke verplichting na te leven.

Inderdaad, zij heeft enkel op algemene en stereotiepe wijze geconcludeerd dat verzoeksters inkomen ontoereikend zijn, uitgaande van de armoedegrens voor een alleenstaande, die in België 1000 Euro zou bedragen, een stelling die overigens door geen enkel bewijs wordt gestaafd.

In casu werd echter geen rekening gehouden met de omstandigheden van verzoeker en zijn vrouw Mevr. S.C. (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich evenmin geïnformeerd naar de specifieke levensbehoeften van verzoeker en zijn echtgenote.

Verzoeker werd hieromtrent niet gevraagd om enig bewijs neer te leggen.

Nochtans dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds december 2013 t.e.m. april 2014 (i.e. tot aan de betekening van de bestreden beslissing) tewerkgesteld was bij E.-Z. (...) srl.

Zoals blijkt uit verzoekers arbeidsovereenkomst, die in bijlage wordt toegevoegd, verdiende hij 1250 Euro/maand (1467,49 Euro bruto/maand).

Er dient bovendien te worden gewezen op het feit dat verzoeker zich heeft aangeboden bij de stad Halle, teneinde de bewijzen omtrent zijn tewerkstelling neer te leggen. Dit werd hem echter geweigerd... Gelet op het voorgaande, kan aldus bezwaarlijk worden gesteld dat zij niet in hun dagelijks levensonderhoud zouden kunnen voorzien.

Zoals reeds eerder opgemerkt, heeft de DVZ geen behoefteanalyse uitgevoerd naar de individuele levensomstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote.

Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van Uw Raad nr. 118.014 d.d. 30.01.2014, waarin het volgende wordt gesteld:

"L'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980 prévoit pour sa part que « En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée [...] à l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ».

3.2. En l'espèce, le Conseil observe que la décision attaquée est notamment fondée sur la considération que « rien n'établit dans le dossier que ce montant (1026,91€) est suffisant pour répondre aux besoins du ménage (charges de logement, crédit hypothécaire éventuel, frais d'alimentation et de mobilité,...), la personne concernée ne prouve pas que le membre de famille rejoint dispose d'un revenu suffisant au sens de l'art 40ter et de l'art. 42 de la loi du 15 décembre 1980 ». Cependant, il ne ressort ni de la décision entreprise, ni du dossier administratif, au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie défenderesse est parvenue à cette conclusion et, partant, qu'il est dans l'impossibilité de vérifier si la partie défenderesse a tenu compte « des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille » selon les termes de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980 alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la Cour de Justice de l'Union européenne dans l'arrêt Chakroun (arrêt du 4 mars 2010, rendu dans l'affaire C-578/08, § 48). Au contraire d'un tel examen concret, la partie défenderesse se borne en effet à énumérer les divers frais et charges auxquels doit faire face un ménage, sans aucune indication précise, ni même estimation, de leurs montants respectifs.

Ook al betreft dit arrest een zaak waarin het gaat om inkomens van het OCMW, kan deze redenering toch naar analogie worden toegepast, aangezien het hier eveneens gaat over het niet in overweging nemen van de individuele noden van betrokken partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals in geciteerd arrest, heeft verwerende partij ook in casu nagelaten om te specificeren op basis van welke analyse en welke elementen zij tot de bestreden conclusie is gekomen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Raad van State dezelfde mening is toegedeeld.

Zo stelt een arrest 223 807 van 11.06.2013 van de Raad van State:

"qu'il ressort en substance des travaux préparatoires à la loi du 8 juillet 2011 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en ce qui concerne les conditions dont est assorti le regroupement familial, que le fait de ne pas atteindre le niveau de revenus «stables et réguliers» ainsi fixé ne peut ipso facto priver le candidat regroupant de son droit au regroupement familial car ce montant ne sert que de référence, mais qu'en ce cas, le législateur a prévu une «procédure relative à l'instruction des moyens de subsistance suffisants pour une famille concrète dont les ressources seraient inférieures au montant de référence exigé par la loi [...], afin d'évaluer quel est le montant nécessaire qui permet à cette famille de subsister selon ses besoins individuels», sans faire appel à l'aide des pouvoirs publics;"

In tegenstelling tot wat artikel 42, §1, alinea 2 stipuleert, is DVZ niet overgegaan tot een behoefteanalyse.

Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met art. 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet en dient deze te worden vernietigd.

2.

De bestreden beslissing maakt een inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Gezien het voorgaande, nl. dat Dienst Vreemdelingenzaken in casu heeft nagelaten om te specificeren op basis van welke analyse en welke elementen zij tot de bestreden conclusie is gekomen, is de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig.

Daarenboven is verwerende partij niet overgegaan tot een behoefteanalyse, waardoor zij niet met kennis van zaken desbetreffende beslissing heeft getroffen.

Inderdaad, zij heeft zich niet geïnformeerd naar de huidige, individuele levensomstandigheden en -behoeftes van verzoeker en zijn echtgenote Mevr. C. (...). Zodoende heeft zij zich niet gebaseerd op alle feitelijke gegevens zoals voorhanden.

Om deze redenen is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en dient deze te worden geannuleerd.

(...)

Bovendien oogt de bestreden beslissing zeer stereotiep, aangezien deze op algemene wijze verwijst naar de armoedegrens voor een alleenstaande, die in België 1000 Euro zou bedragen, een stelling die überhaupt niet gestaafd werd.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing onredelijk is en dat deze daarom dient te worden nietigverklaard."

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 40, 40bis, § 2, 1° en 40ter Vreemdelingenwet,*
- Art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet;*
- Art. 8 EVRM,*
- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel.*

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 40, 40bis, § 2, 1° en 40ter Vreemdelingenwet en van art. 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat ten onrechte geen behoeftenanalyse, als bedoeld in art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet werd uitgevoerd. Verzoekende partij voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn eigen inkomsten. Het mededelen van stukken dienomtrent zou hem zijn verhinderd. Verzoekende partij koppelt aan deze kritiek een voorgehouden schending van art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 12.11.2013 een aanvraag heeft ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote, mevr. C. (...).

Verzoeker behoorde daarbij te weten dat zijn aanvraag tot gezinshereniging zou worden beoordeeld conform de ter zake geldende regelgeving, die kan worden gelezen in art. 40 e.v. Vreemdelingenwet.

Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu heeft verzoekende partij uitsluitend gegevens voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van zijn echtgenote, mevr. C. (...).

Op basis van deze (onvolledige) gegevens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht gemotiveerd dat deze inkomsten volstrekt ontoereikend zijn, nu zij ruim beneden de armoedegrens te situeren vallen.

Er werd wel degelijk een behoeftenanalyse gemaakt.

Verzoekende partij kan daarbij niet ernstig voorhouden dat het niet duidelijk is hoe de gemachtigde van de Staatssecretaris het armoedegrensisico heeft bepaald. Deze gegevens zijn algemeen consulteerbaar. Verweerder wijst daarbij op het aanvullend stuk nr. 1, dat zij voegt bij de nota.

De kritiek van verzoekende partij, die erop gericht lijkt te zijn te laten vaststellen dat een onvolledige behoeftenanalyse is gebeurd, omdat geen rekening werd gehouden met welbepaalde andere elementen, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijst naar zijn eigen inkomsten, maar had bij zijn aanvraag geen stukken gevoegd met betrekking tot deze inkomsten.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Waar verzoekende partij beweert dat de gemeente Halle hem heeft verhinderd stukken over te maken met betrekking tot zijn eigen tewerkstelling, laat verweerder gelden dat verzoekende partij ter zake geen enkel bewijs voorlegt. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd genomen op basis van alle door verzoekende partij werkelijk en tijdig overgemaakte stukken.

Op heden kan slechts worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf heeft nagelaten een duidelijk beeld te verschaffen op de actuele financiële situatie van zijn gezin, zodat aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden verweten dat bij de behoeftenanalyse geen rekening werd gehouden met de eigen inkomsten.

Zie in die zin:

“Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat hij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover de verwerende partij een duidelijk zicht heeft op het actuele financieel plaatje, en er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen voldoende recente bewijzen van bestaansmiddelen voor, maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt vastgesteld dat er geen zicht is op de recente bestaansmiddelen die verzoekers stiefvader geniet zodat verwerende partij, bij gebrek aan informatie over het actueel financieel plaatje, ook niet de behoeftanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om

bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 123 461 van 30 april 2014)

Een schending van art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Terwijl, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle overgemaakte stukken, aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden verweten dat hij geen meer omstandige behoeftenanalyse heeft uitgevoerd.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis, § 2, 1°, 40ter, 42, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet gelezen in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de echtgenoot van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt daarnaast:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Er dient te worden aangenomen dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat is voldaan aan de voorwaarde dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft aldus een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelk de gezinshereniging automatisch niet wordt toegestaan. Indien de inkomsten niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn, heeft de wetgever in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet voorzien dat een behoefteanalyse dient te worden doorgevoerd.

In casu weigert de verwerende partij aan de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat haar Belgische echtgenote die zij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen. De verwerende partij stelt dat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen, namelijk 2 loonfiches van de referentiepersoon voor de maanden september en november 2013, blijkt dat deze ontoereikend zijn, en dat, rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, dit veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid te garanderen voor zichzelf en de referentiepersoon, waardoor zij het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hierbij wordt erop gewezen dat de armoederisicogrens in België voor een alleenstaande 1000 euro bedraagt en het inkomen van de Belg voor haar alleen al ver onder deze armoedegrens ligt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat in de bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet wordt gerefereerd naar de armoedegrens maar wel naar artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie waarbij wordt gesteld dat aan de voorwaarden wordt geacht te zijn voldaan als de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in voormeld artikel. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of de verwerende partij van oordeel is dat de voorgelegde bestaansmiddelen hier niet aan voldoen nu enkel naar de armoedegrens wordt verwezen.

Zelfs aangenomen dat de verwerende partij van oordeel zou zijn dat niet aan de voorwaarde van de 120% zou zijn voldaan, dient er op te worden gewezen dat de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « *il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.* »).

De Raad bemerkt geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van de verzoekende partij. Een behoefteanalyse blijkt niet.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en zijn Belgische partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Indien de verwerende partij in casu van oordeel was dat er onvoldoende gegevens voorlagen om de behoefteanalyse op een zorgvuldige wijze uit te voeren, had zij de nodige documenten en inlichtingen moeten opvragen, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze bepaling de mogelijkheid, en niet de wettelijke verplichting inhoudt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde zich in deze zaak in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht had moeten informeren om de wél wettelijk verplichte behoefteanalyse te maken. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen, met name dat zij zelf tewerkgesteld zou zijn en een inkomen verwerft. De verwerende partij kan gelet op het voorgaande ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij geen rekening kan houden met de elementen die de verzoekende partij aanbrengt die bij de behoefteanalyse hadden kunnen worden betrokken daar deze niet voorlagen bij de aanvraag.

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige en gemotiveerde wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 18 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN